

dimineată definitivă

Ursu Marian Florentin

atunci tu te-ai așezat în dreptul plecării
mele definitive
iar eu în golul privirii tale
ca să nu te pierzi sfâșiată
în aerul dimineții
și totuși ne aveam ca niciodată
unul pe altul
eu îți sprijineam glezna pe iarbă
tu îmi puneai ochiul înapoi
în orbita pământului
chiar dacă nu mai păream demult ca două
jumătăți indescifrabil lipite
regretam aceeași pasăre
zburândă
invizibilă
și când ne spălam unul pe altul
în albia râului
pietrele ne răneau atât de tare
de parcă n-ar fi trecut
niciodată
o apă repede pe acolo